

І од злости
Зубами скрегоче.
Оттака-то була мати!
Де-ж серце жіноче,
Серце матери?... Ох, лихо,
Лишенько, дівчата:
Мати стан гнучкий, високий,
А серця не мати!
Ізогнеть-ся стан високий.
Брови полиняють,
І не счується; а людє
Сьміючись згадають
Ваші літа молодії,
Та їй скажуть: ледащо!
Тяжко плакала Ганнуся,
І не знала, за-що,
За-що мати знущаєть-ся,
Лає, проклинає,
Свое дитя без сорома
Байстрам нарікає.

Катувала, мордувала.
Та не помагало;
Як маківка на городі,
Ганна розцвітала;
Як калина при долині
В-ранці під росою,
Так Ганнуся червоніла,
Мила ся сльозою.
»Заворожена! Стрівай же!«
Шепче мота мати:
»Треба трути роздобути,
Треба йти шукати
Стару відьму!«

Найшла відьму
І трути достала,
І трутою до схід сонця
Дочку напувала.
Не помогло Кляне мати
Той час і годину,
Коли на світ породила
Нелюбу дитину.